

IETS OVER DE ZEELT.

Dat Zeelten en andere Karperachtige visschen gedurende den winter zich in den modder verschuilen, is bekend. Het volgende feit, medegedeeld door GODEFROY LUNEL in zijn voor eenigen tijd verschenen *Histoire naturelle des poissons du bassin du Lemán*, p. 228, leert echter dat zeelten zelfs in zulk eenen bodem, nadat deze geheel uitgedroogd is, nog levend kunnen blijven.

Voor een tiental jaren zag hij te Vessy bij Genève eenige kinderen bezig, met uit een kleine poel, bijna zonder water, bedekt met biczen en vol modder, kleine zeelten te vangen, die zich, tevens met den modder, met de hand lieten grijpen. Twee jaren later vond hij dien poel geheel uitgedroogd. Hare plaats werd ingenomen door eene geringe diepte van den bodem, die droog en gespleten was.

In 1866 wederom die plek bezoekende vond hij er water in, en met een schepnet haalde hij er eenen stinkenden modder en een tiental zeelten uit, die 5 tot 15 centimeters lang waren.

Toen hij in Augustus 1868 nogmaals dezelfde plaats bezocht, was de poel, ten gevolge der groote zonnearmte, wederom geheel uitgedroogd, maar toen hij eenigen tijd later, nadat het sterk geregend had, zich daar nog eens heen begaf, gelukte het hem met den modder wederom een kleine levende zeelt op te halen.